

**Chương 232: Thư Giãn Sau Team Quest (1) -
Tiến Đến Lâu Đài Cổ Epiax**
(Số từ: 2802)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:38 PM 08/05/2023

Đoàn công tác kết thúc sớm hơn dự kiến một ngày. Tất nhiên, họ cũng đã lường trước tình huống như vậy, nhưng cả ông Mustang và ông Epinhauser đều không vui vẻ gì.

Có thể là do tiến trình của nhiệm vụ rất cầu thả.

—Ellen đã từ bỏ một cách tự nguyện.

—Harriet, người thực sự thông minh, đã bị xử tử sau khi nói lắp bắp, và ngay khi người ta nghĩ rằng các sinh viên khác đang cố gắng đối phó với mảnh khoe của bọn sát thủ, Charlotte đã đột ngột tự sát, từ bỏ nhiệm vụ, và cuối cùng, Bertus, người đã mất trí một bước, hơi quá tải và bị hành quyết do hậu quả của suy luận vô nghĩa của Ludwig tại cuộc họp.

Họ trông như thể họ không thực sự muốn đánh giá nhiệm vụ này chút nào.

Nhưng cuối cùng, họ phải làm vậy.

Họ phải quyết định xem ai trong chúng tôi gây thất vọng và ai ít thất vọng hơn một chút.

“Nhiệm vụ nhóm này là chiến thắng của Class B.”
Các chàng trai Class A tương đối thất vọng hơn, và ừm, mặc dù Ludwig của Class B chỉ nói những câu như, “Cậu đang nói rất nhiều, vì vậy cậu phải là thủ phạm!” cuối cùng anh vẫn bắt được sát thủ. Kết quả là Class B thắng.

Nhiệm vụ của nhóm sẽ chính thức kết thúc khi chúng tôi trở lại Temple vào Chủ nhật sau khi nghỉ ngơi vào thứ Sáu và thứ Bảy trong biệt thự đó.

Chúng tôi cũng có thể quay lại Temple trước, nhưng tôi quyết định ở lại đó vì Ellen yêu cầu tôi.

-Wow, có chuyện gì với người tuyệt vậy?

-Sao nó to thế?

-Có cái gì đó giống như một bức tượng bên cạnh nó.

Những người vừa mới đến đó đều ngạc nhiên trước những người tuyệt mà Ellen, Harriet và tôi đã làm—một người vì sự tinh xảo, còn người kia vì kích cỡ của nó.

Tất cả bọn họ dường như tự hỏi ai đã làm ra chúng và ngạc nhiên khi biết rằng chúng tôi đã làm ra chúng.

Mặc dù họ như vậy, họ không thể tưởng tượng được tôi lăn những quả cầu tuyệt như một đứa trẻ, vì vậy họ bắt đầu cười.

“...Những tên khốn này bị làm sao vậy?”

Không, tại sao tôi không thể làm người tuyết?!

Tôi bực mình vô cớ.

***

Căn biệt thự khá khang trang, 22 sinh viên mỗi đứa một phòng riêng.

Dù sao thì, mặc dù kết quả của nhiệm vụ nhóm khá đáng thất vọng, nhưng buổi đánh giá đã kết thúc. Đó là chiến thắng của Class B. Tất nhiên, Bertus và Charlotte, những người được đề cử làm sát thủ, cũng nhận được điểm cá nhân.

Không có gì đáng ngạc nhiên, những người duy nhất thể hiện tốt khi đối mặt với những kết quả thảm hại đó là đội sát thủ.

Họ đã đóng vai trò quan trọng nhất trong các cuộc họp trong việc khiến người khác nghi ngờ bản thân họ.

Vì vậy, cuối cùng, Bertus và Charlotte đã ghi điểm khá tốt.

Tất nhiên, tôi đã thất bại mà không thể làm được gì, nhưng tôi không thực sự quan tâm lắm về điều đó.

Có một số sinh viên muốn vào dinh thự nhanh chóng vì họ nghe nói rằng nó có suối nước nóng, và một số chỉ muốn chơi xung quanh, làm người tuyết chẳng hạn, có lẽ vì chúng tôi đã làm một số.

Sự phổ biến đột ngột của việc làm người tuyết là gì?

—Sáng thứ Sáu...

“Nhiệm vụ đã kết thúc trước khi chúng ta có thể làm bất cứ điều gì”

Mọi người gật đầu trước lời nói của Liana. Nhiệm vụ, ban đầu đầy căng thẳng, đã kết thúc một cách hoàn toàn ngược lại.

Sau khi ăn sáng xong, tôi và 4 đứa con gái trong lớp cùng nhau ngồi uống trà.

“Nhân tiện, tại sao tuyết vẫn rơi nhiều như vậy mặc dù vẫn chưa phải là mùa đông?”

Liana run rẩy. Có lẽ cô ghét lạnh.

“Có lẽ vì nơi này ở cực bắc.”

Harriet giải thích rằng ở nơi đó hầu như có mùa đông quanh năm vì nó nằm ở rìa cực bắc của lục địa.

“Nhưng suối nước nóng rất tuyệt. Người tớ nóng lên rồi.”

Có vẻ như Liana đã tận hưởng suối nước nóng một cách triệt để.

“Tớ thường chỉ đến những khu nghỉ mát nhiệt đới vào mùa đông, nhưng tắm trong những loại suối nước nóng như thế này ở nơi lạnh giá này cũng không tệ lắm.”

Có vẻ như phong cách đi nghỉ của Liana sẽ thay đổi một chút sau khi chúng tôi trở về từ nhiệm vụ đó

Nghĩ lại thì... đó hoàn toàn là gợi ý của Liana về việc đến thăm Quần đảo Edina trong kỳ nghỉ hè của chúng tôi.

Ồ...

Sau đó...

Cô ấy sẽ thuê một khu nghỉ dưỡng suối nước nóng và mời chúng tôi đến đó chơi trong kỳ nghỉ đông của chúng tôi chứ?

Tất nhiên, tôi vẫn chưa thể chắc chắn về điều đó.

“Bây giờ tớ đã nói về nó, chỉ cần tắm một lần nữa ở đó.”

Liana muốn đi vào suối nước nóng một lần nữa ngay khi cô ấy nghĩ về nó.

Cô ấy dường như đã thực sự thích nó.

Không như Liana, những người khác dường như không có cùng suy nghĩ. Có vẻ như họ đã thức dậy sớm vào sáng hôm đó và đã sử dụng nó.

“Chúng ta có nên đi dạo không?”

Như thể chợt nhớ ra điều gì đó, Ellen đề nghị như vậy.

Một chuyến dạo bộ...

Chà, chúng tôi không thể làm gì khác được.

***

Chỉ có Harriet, Ellen và tôi quyết định đi dạo. Adelia đã do dự về việc nhận lời mời và cuối cùng quyết định không đi.

*Poff! Pooff!

-N-này! Ném nhẹ thôi!

-Chỉ cần né tránh tốt hơn, Delphine!

-Đồ khốn!

Các chàng trai Class B đang ném bóng tuyết vào nhau, đột nhiên quyết định tổ chức một trận ném bóng tuyết trong khi làm người tuyết.

Làm người tuyết và ném bóng tuyết... Họ chơi xung quanh như những đứa trẻ nhỏ.

—Nhưng tôi cũng vậy.

Gần biệt thự là một khu rừng. Hơi nước trắng bốc lên từ bồn tắm lộ thiên.

Chúng tôi đi qua khu rừng nói trên. Hơi khó nhìn vì tuyết rơi, nhưng ở phía xa, chúng tôi có thể thấy thấp thoáng hình bóng của tòa lâu đài cổ kính Epiax giữa những tán cây.

“Không phải nó thực sự có vẻ đáng sợ sao?”

Nhìn tòa lâu đài, Harriet hơi run lên, có lẽ vì lạnh hoặc vì nó làm cô rùng mình quá. Nó chắc chắn có một bầu không khí ma quái về nó.

"ĐÚNG VẬY."

Tôi đã thiết lập nó như một nơi kỳ lạ, nhưng vì nó đã trở thành hiện thực, nên bầu không khí xung

quanh nó khiến mọi người cảm thấy khó chịu khi chỉ nhìn vào tòa lâu đài cổ kính u ám và đáng sợ đó.

Dường như có những cột băng treo trên mỗi bức tường, có rất nhiều tuyết trên mái nhà và màu sắc tổng thể của nó là một màu xám đen.

Nó thậm chí còn đáng sợ hơn bởi vì nó không chỉ là một lâu đài cổ mà là một lâu đài được xây dựng tốt.

Tuy nhiên, Ellen chỉ nghiêng đầu như thể cô ấy có suy nghĩ khác.

“Lâu đài đó... Nó dùng để làm gì?”

Ellen có vẻ tò mò về phần đó.

Đáng sợ sang một bên, nó phải có một công dụng.

“Có vẻ như không có ai thực sự sống ở đó.”

“...Nghĩ lại thì, cậu nói đúng đấy.”

Harriet cũng nghiêng đầu khi nhận ra điều đó.

Tất nhiên, vì đó không phải là một nhiệm vụ sinh tồn, nên họ phục vụ bữa ăn cho chúng tôi, nhưng những người cung cấp thức ăn là các nhân viên tạm thời được cử đến nơi đó vì nhiệm vụ.

Không có Lãnh chúa của Epiax hay bất cứ ai sống trong lâu đài.

—Nó chỉ được sử dụng trong một khoảng thời gian ngắn như một khu vực truyền giáo.

Và tôi cũng không biết nó được dùng để làm gì nữa.

Tôi chỉ nghĩ rằng sẽ rất tuyệt nếu để các nhân vật đóng vai mafia trong một lâu đài cổ kính. Tôi không thực sự nghĩ về lịch sử của nó hay tại sao nó bị bỏ hoang.

“Nơi này bắt đầu từ đâu?”

Một câu hỏi khác.

Chúng tôi chỉ đơn giản là đến đó thông qua một cổng dọc. Chúng tôi chỉ biết mơ hồ mình đang ở đâu chứ không biết cụ thể.

Harriet nhú mào suy nghĩ về câu hỏi của Ellen.

“Thấy tuyết rơi nhiều vào lúc này... Tôi nghĩ chúng ta đang ở biên giới cực bắc của Đế chế hay đại loại thế. Xem xét rằng có suối nước nóng ở nơi này, điều đó có nghĩa là rất nhiều địa nhiệt... Nhưng tôi không biết chính xác suối nước nóng thực sự hình thành ở đâu...”

Đó không phải là lĩnh vực chuyên môn của Harriet, nên có vẻ như cô ấy cũng không thể xác định được vị trí của chúng tôi.

“Tại sao cậu lại nghĩ về điều này khó khăn như vậy? Chúng ta chỉ có thể hỏi các giáo viên.”

Chúng tôi không thực sự phải tự mình tìm ra câu trả lời—tất cả những gì chúng tôi phải làm là đi hỏi

giáo viên xem chúng tôi đang ở đâu và lâu đài cổ Epiax dùng để làm gì.

Harriet bấu môi như thể cô ấy bực bội vì lời nói của tôi.

“Chậc, chẳng có tí lãng mạn nào trong người cả.”

“Lãng mạn gì cơ?”

“Tôi không biết, đồ ngốc!”

Như thể đã sẵn sàng rời đi, Harriet quay về dinh thự, nói: “Chúng ta hãy đi hỏi các giáo viên.”

Cái gì? Cô ấy tức giận vào những thời điểm kỳ lạ nhất.

***

Ông Epinhauser dễ dàng trả lời chúng tôi.

“Chúng ta nằm ở vùng cực bắc. Nó không thuộc bất kỳ thẩm quyền nào. Chà, nếu một người đi một khoảng cách nhất định về phía nam từ nơi này, người ta sẽ tìm thấy Glamos. Đó là một quốc gia nhỏ nằm trong khu vực.”

Một quốc gia nhỏ tên là Glamos nằm ở cực bắc của lục địa... Chúng tôi thậm chí còn ở xa hơn về phía bắc. Nhìn vào tấm bản đồ mà ông Epinhauser trải ra, chúng tôi thực sự đã ở rìa cực bắc của lục địa.

“Nếu đi xa hơn nữa về phía bắc từ đây... Ta sẽ đến được quê hương của B-8. Tất nhiên, nó không gần với vị trí hiện tại của chúng ta.”

Dettomolian là một phần của xã hội bộ lạc có trụ sở tại các cánh đồng tuyết phía bắc của lục địa. Anh ta là người lớn lên ở một nơi thậm chí không thể gọi là một đất nước. Thật ngạc nhiên là bằng cách nào đó anh ấy đã nghe nói về Temple khi sống ở một nơi như vậy.

Trong mọi trường hợp, điều đó có nghĩa là hầu hết các khu vực cực bắc không khác gì vùng đất không có người ở, và điều tương tự cũng đúng với nơi đó.

Đó là câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên của chúng tôi.

“Còn lâu đài thì sao?”

Harriet hỏi về lâu đài cổ Epiax, điều mà rõ ràng cô rất tò mò. Lâu đài thì sao? Mặc dù nó không quá lớn, nhưng nó cũng không nhỏ.

Vì vậy, cô ấy dường như nghĩ rằng nó phải được sử dụng một cách bất thường trước đây.

"Tôi không biết."

Tuy nhiên, câu trả lời chúng tôi nhận được từ ông Epinhauser đủ khiến cả ba chúng tôi sửng sốt.

Ông không biết...

Chúng tôi không thể ngờ rằng ông lại trả lời như vậy nên cả ba chúng tôi thực sự bối rối.

“Không, vậy... có phải ông vừa quyết định tổ chức một nhiệm vụ nhóm ở một nơi hoàn toàn không được biết đến?”

“Chúng tôi chắc chắn rằng đó không phải là một nơi nguy hiểm. Và đây không phải là quyết định của tôi, mà là của Temple. Tôi không có quyền quyết định địa điểm hay nội dung của các nhiệm vụ.”

Giáo viên đó đã công khai nói với sinh viên của mình rằng ông ấy thực sự không có nhiều điều để nói về điều đó.

Ông ấy thẳng thắn đến mức chúng tôi không biết phải nói gì.

“Đó là một nơi kỳ lạ. Khí hậu xung quanh những khu vực này không thích hợp cho con người sinh sống. Tuy nhiên, ai đó đã xây dựng một lâu đài lớn như vậy trong môi trường này và không có bất kỳ ghi chép nào về những người đã sống trong đó trước đây. Tên của lâu đài cũng chỉ là tên của người đã phát hiện ra nó, chứ không ai thực sự biết tên ban đầu của nó.”

—Lâu đài cổ kính Epiax...

Đó là một nơi xa lạ hơn tôi nghĩ ban đầu.

Nó đã được coi là một khu vực truyền giáo vì bầu không khí ma quái của nó, nhưng hóa ra nó thực sự là một nơi khá kỳ lạ.

Rõ ràng là không có vấn đề gì về an toàn, và tôi đã thiết lập một địa điểm ma quái cho nhiệm vụ, nhưng thực sự không rõ tại sao hoặc bởi ai mà tòa lâu đài đó được xây dựng.

Đó có phải là cảm giác đi vào một ngôi nhà ma ám mà không hề hay biết?

Tôi nổi da gà.

Tuy nhiên, đôi mắt của Harriet lấp lánh.

“V-vậy tôi có thể quay lại đó không? Sau cùng thì nó vẫn an toàn.”

“Hừm, tôi không phiền đâu. Tại sao?”

Cái gì?

Nhưng tôi không muốn vào đó một lần nữa!

Tại sao cô ấy lại làm vậy?

“Chỉ vì... tôi tò mò. Có lẽ chúng ta có thể tìm ra lâu đài thực sự để làm gì, phải không?”

“Hmmm... Chúng tôi đã điều tra lâu đài rồi, nên sẽ không thể tìm hiểu thêm được gì nữa. Tốt thôi, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian rảnh, vì vậy các bạn có thể sử dụng nó theo cách mình muốn.”

Ông Epinhauser dường như nghĩ rằng chúng tôi muốn sử dụng thời gian rảnh như thế nào là tùy thuộc vào chúng tôi.

“Tuy nhiên, ngay cả khi không tìm thấy mối nguy hiểm nào khác trong lâu đài, hãy nhớ rằng chúng ta hiện đang ở một khu vực phía bắc. Mặc dù cái

lạnh sẽ không gây nguy hiểm gì cho cô, vì cô có thể sử dụng Ma pháp, nhưng không nên ở ngoài quá lâu.”

“Vâng!”

Harriet hết nhìn Ellen và tôi, mắt cô lấp lánh.

Vẻ mặt của cô ấy cho thấy một thứ gì đó giống như tinh thần phiêu lưu đã thức dậy trong cô ấy.

Tôi nhanh chóng tìm ra lý do tại sao.

Cô ấy đã không thể đến Darklands với chúng tôi...

Vì vậy, cô ấy thực sự muốn làm điều gì đó như thế với chúng tôi.

Tôi thực sự không muốn quay trở lại nơi kỳ lạ đó, nhưng tôi chỉ đơn giản là không thể nói những lời đó ra khỏi miệng vì tôi hiểu quá rõ tại sao cô ấy lại hành động như vậy.

[Nhiệm vụ sự kiện - Lâu đài cổ Epiax]

[Mô tả: Khám phá bí mật của lâu đài cổ Epiax]

[Phần thưởng: 500 Điểm thành tích]

Và sau đó, không biết từ đâu, tôi thậm chí còn nhận được nhiều động lực hơn.

Có phải họ đang bảo tôi làm gì khác vì tôi đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của nhóm không?

Tôi không thể làm gì được.

“Hừm, lại nữa...”

Tuy nhiên, ông Epinhauser dường như đã suy nghĩ lại. Đúng như dự đoán, có phải ông ấy đánh giá rằng những gì chúng tôi sắp làm là quá nguy hiểm?

“Không, sẽ ổn thôi. Đi nào.”

Tại sao ông lại lo lắng như vậy?!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading